

Profil de Generație

PROMOȚIA 2019

„NICOLAE BĂLCESCU 200”

„Cu mine se petrece ceva. O viață de om.” Marin Sorescu

Timpul e necruțător. Ne poartă pe aripile sale, ne îmbată cu emoții puternice, cu bucurie, cu entuziasm, cu dezamăgire și mâhnire, cu speranță. Și ajungi să te privești în oglindă, să observi ce urme a lăsat asupra ta, cât de departe te-a adus. Cei ce se privesc în oglindă suntem astăzi noi, vladimireștii. Cum a trecut totul atât de repede? Cum de am ajuns atât de apropiați? Cum să vină acum clipa despărțirii? (Bianca Antofie)

Ne-am format aici, ne-am format împreună și ne-am format frumos... Aici ne-am descoperit, am construit, am învățat puterea visului frumos. Aici am învățat să trăim cu demnitate, cu generozitate, cu noblețe, să hrănim mereu în inimă sinceritatea, dreptatea, iubirea. Aici am îndrăznit să visăm și să luptăm pentru visurile noastre! Aici ne-am pregătit aripile pentru zborul maturității. Iată-ne acum absolvenți, pornind plini de emoții, plini de speranțe, spre alte orizonturi... Cu siguranță vom demonstra că granițele sunt ușor de depășit atunci când cutezi să privești dincolo de ele. Aceștia suntem noi, absolvenții Promoției 2019 "Nicolae Bălcescu 200", sufletele ce au învățat să vibreze în cadență.

❖ Ce ți-a plăcut cel mai mult în perioada petrecută aici?

Ceea ce mi-a plăcut cel mai mult în perioada liceului a fost colectivul, familia pe care am format-o aici. (Bianca Antofie)

În perioada petrecută în liceu cel mai mult mi-a plăcut atmosfera de familie și suținerea pe care am primit-o chiar din primele clipe ale vieții mele de licean în colegiul militar. (Alexandra Hondor)

Pe parcursul anilor petrecuți în colegiul militar mi-a plăcut cel mai mult ordinea, disciplina, cât de uniți sunt oamenii, sprijinul pe care l-am primit, activitățile la care am luat parte, care m-au dezvoltat, mi-au dat încredere în mine. (Albertina Bejan)

Pe parcursul celor trei ani petrecuți în liceul militar, cred că cel mai mult mi-a plăcut colectivul din care am făcut parte. Colegii mi-au fost prieteni, frați, surori, familie. (Miruna Slottea)

Cel mai frumos lucru din perioada liceului consider că a fost colectivul din care am făcut parte: colegi, profesori și cadre militare. Oamenii pe care am putut să conțez și în cele mai grele momente, când simțeam că nici măcar eu nu mai pot face nimic ca să mă ajut, oamenii care de fiecare dată când am avut nevoie au fost lângă mine să mă ajute cu un sfat sau cu o vorbă de încurajare. Cred că tocmai acest colectiv face ca perioada petrecută în curtea liceului să fie cea mai frumoasă perioadă! (Ștefan Joița)

❖ Ce ți-a displăcut cel mai mult?

Cel mai mult mi-a displăcut trezirea dimineața. (Bianca Antofie)

Lucrul care mi-a displăcut cel mai mult a fost deșteptarea la ora 06:00, cu care nici după 3 ani nu am reușit să mă obișnuiesc. (Alexandra Hondor)

Nu cred că a existat ceva care să-mi displacă...poate micile conflicte cu colegii, dar atunci când stai tot timpul cu ei, e inevitabil...ca în orice familie. (Albertina Bejan)

Nu am fost niciodată un fan înrăit al adunărilor pentru studiu. (Miruna Slottea)

Lucrul care mi-a displăcut cel mai mult a fost programul prea încărcat...uneori chiar epuizant. (Ștefan Joița)

❖ **Ce te-a emoționat cel mai tare?**

Cel mai emoționant moment a fost cel al despărțirii. Atunci am realizat cu adevărat ce am trăit și ce am câștigat în anii de liceu. (Bianca Antofie)

Printre cele mai emoționante momente din viața de elev la liceul militar se numără cel în care am îmbrăcat pentru prima dată uniforma militară... îmi amintesc și acum stângăcia cu care am îmbrăcat-o... Nu știam deloc să o aranjez! Un alt moment încărcat de emoție a fost prima festivitate de deschidere a anului școlar, când am defilat în fața părinților, a profesorilor și a cadrelor militare care ne priveau admirativ, iar noi ne simțeam atât de mândri! (Alexandra Hondor)

Cel mai tare m-au emoționat evenimentele desfășurate la sfârșitul clasei a XII-a: ultimul apel, ultima înviore, balul absolvenților și momentul în care am fost desemnată șefa de promoție. (Albertina Bejan)

Cred că ultimul apel a fost cel mai emoționant moment trăit la colegiul militar. (Miruna Slottea)

Momentele în care am simțit apogeul emoțiilor au fost chiar ultimele săptămâni petrecute în colegiu: ultima înviore, ultimul apel, ultima festivitate, banchetul. În acea perioadă am realizat că ceva frumos se terminase și că nu știu dacă o să mai am parte de așa ceva vreodată. Îmi priveam colegii și mă gândeam că pe unii nu o să îi mai revăd, poate, niciodată și mi se derulau în minte toate momentele frumoase petrecute cu ei. Retrăiam parcă fiecare emoție simțită alături de ei pe parcursul acestor trei ani, dar toate în același timp și cu maximă intensitate. (Ștefan Joița)

❖ **Ce vei uita? Ce nu vei uita?**

Cel mai repede voi uita micile conflicte, inevitabile într-un colectiv. Nu voi uita niciodată faptul că mereu, atunci când viața a părut nedreaptă, am avut pe cineva lângă mine. (Bianca Antofie)

Toate momentele petrecute în liceul militar sunt speciale și de neuitat, însă lucrurile ce se vor cufunda în uitare cred că vor fi certurile, momentele tensionate și toate divergențele dintre mine și colegii mei. Nu voi uita niciodată persoanele care mi-au fost alături și care m-au susținut în momentele dificile: profesori, în special doamna dirigintă care are un loc aparte în sufletul meu, colegii, care mi-au devenit cei mai apropiați și fideli prieteni. (Alexandra Hondor)

Tot timpul momentele neplăcute se vor uita cel mai repede, rămânând în amintire doar cele frumoase. Nu voi uita niciodată momentele petrecute cu familia din LM pe care am consolidat-o alături de colegii mei de clasă și de elevii la care am fost elev gradat, activitățile la care am luat parte și care au avut un efect pozitiv asupra dezvoltării mele și persoanele dragi care mi-au fost alături. (Albertina Bejan)

Cred că micile certuri între colegi sunt cele pe care le voi uita cel mai repede. Nu îmi voi uita colegii, pe doamna dirigintă și momentele unice petrecute alături de ei. (Miruna Slottea)

Probabil primul lucru pe care îl voi uita vor fi momentele de tensiune, micile răutăți și ironii, vorbele pe care fiecare dintre noi le-am rostit din cauza stresului, a nervilor, fără să ne dăm seama că am putea răni. Nu o să uit niciodată învățăturile și sfaturile profesorilor și ale cadrelor militare. Un lucru pe care l-am apreciat foarte mult la acest liceu este faptul că, pe lângă informațiile pe care le prevede programa, toată lumea încerca să ne pregătească pentru viață, să facă din noi niște adulți responsabili și gata să dea piept cu orice provocare va apărea. (Ștefan Joița)

❖ **Ce regreti?**

Regret că nu am învățat suficient la matematică. (Bianca Antofie)

Singurul lucru pe care îl regret acum, când privesc înapoi, este faptul că s-a terminat cea mai frumoasă etapă din viața mea și că las în urmă persoane a căror lipsă îmi va pune amprenta asupra mea. (Alexandra Hondor)

Regret că s-au terminat anii de liceu, că nu voi mai fi alături de colegii mei în aceeași formulă și că nu voi mai trăi sentimentele pe care le-am avut pe parcursul acestor ani. (Albertina Bejan)

Regret ca perioada liceului s-a încheiat. (Miruna Slottea)

Regret uneori faptul că nu am avut suficient timp să cunosc toți oamenii din jurul meu. Am fost uneori mult prea ocupat să învăț, și acum mă gândesc că ar fi fost mai bine să am mai multe experiențe extracuriculare, să îmi fac mai multe amintiri. (Ștefan Joița)

❖ Ce nu regreti?

Nu am niciun regret legat de alegerea de a renunța la liceul civil și de a urma cursurile la CNMTV. Nu regret nici faptul că am stat la aproape 200 km de casă, că am plecat de lângă familia mea la o vârstă destul de fragedă. Noua mea casă din CNMTV mi-a oferit confortul casei vechi, colectivul din care am făcut parte mi-a adus liniștea sufletească și sentimentul de siguranță simțit numai acasă. (Alexandra Hondor)

Nu regret nimic din activitatea pe care am avut-o în timpul liceului. (Albertina Bejan)

Nu regret că am urmat cursurile acestui liceu militar. (Miruna Slottea)

❖ Precizează trei valori cu care anii de liceu ți-au îmbogățit viața.

Anii de liceu m-au făcut să îmi dau seama ce este prietenia, iubirea și cum să îmi organizez timpul și energia pentru ceea ce urmează. (Miruna Slottea)

Demnitate, responsabilitate și altruism. (Ștefan Joița)

Trei valori care mi-au îmbogățit viața: încrederea, perseverența, prietenia. (Bianca Antofie)

Anii din liceul militar mi-au oferit o altă perspectivă asupra vieții, ajutându-mă să dobândesc valori esențiale în conturarea caracterului precum: responsabilitatea, spiritul de echipă și dorința de autodepășire. (Alexandra Hondor)

Valorile cu care anii de liceu mi-au îmbogățit viața sunt: iubirea (pe care mi-au oferit-o cei din jur și care mi-a alinat dorul de casă), altruismul, determinarea de a-ți depăși limitele, munca pe care o depui pentru îndeplinirea unor vise. (Albertina Bejan)

❖ Facultatea sau meseria pentru care ai optat reprezintă sau nu ce ți-ar plăcea să faci în viață? (Ce ți-ar plăcea?) Un motiv pentru opțiunea ta profesională?

Meseria pentru care am optat reprezintă ceea ce îmi place să fac în viața și nu cred că ar fi ceva mai potrivit pentru mine. Am ales să fiu ofițer în cadrul armatei pentru stabilitate, siguranță și pentru profesionalismul pe care îl dobândești. (Albertina Bejan)

Nu. Aș fi preferat să îmi dezvolt latura creativă în facultate. (Bianca Antofie)

Facultatea pentru care am optat reprezintă ceea ce îmi doresc să fac în viață, îmbinând atât cariera militară, cât și exactitatea vieții de inginer. Mi-am dorit mereu să lucrez într-un mediu organizat, așa cum este mediul militar, să fac un lucru de actualitate, dar și de viitor, de aici alegerea de a studia pentru a deveni inginer. (Alexandra Hondor)

Am optat pentru Academia Forțelor Aeriene "Henri Coandă", specializarea Război Electronic. Mă reprezintă, sunt curioasă să văd ce urmează să învăț în academie și mai ales ce urmează să fac ca ofițer al Armatei României după finalizarea studiilor. În primul rând, specialitatea pentru care am optat se ocupă cu apărarea și supravegherea electronică. M-a atras asta. În al doilea rând, m-a ambiționat faptul că erau mulți candidați pe 5 locuri. M-am gândit ca unul dintre ele trebuie să fie al meu. (Miruna Slottea)

În mare parte, da. Am ales să merg la ATM, la "Calculatoare și sisteme informatice militare pentru apărare și securitate". Este ceva ce mă pasionează și care îmi va fi de folos în viitor. Varianta de rezervă era să merg la AFT. Pasionat fiind și de disciplină, inima îmi spunea că acolo voi găsi ce caut! Să sperăm că am ales bine! Am optat pentru acest domeniu întrucât cred că va avea aplicabilitate în viitor chiar și în viața civilă. Mai există și motivația financiară. (Ștefan Joița)

❖ Care sunt cele trei lucruri de bază pe care le vrei de la viață acum?

Evoluție, timp petrecut cu familia/prietenii. (Bianca Antofie)

Cele trei lucruri pe care mi le doresc de la viață acum sunt: terminarea studiilor, implicit realizarea pe plan profesional, întemeierea unei familii. (Alexandra Hondor)

În acest moment îmi doresc să dau tot ce am mai bun pentru a reuși să trec examenele cu rezultatele dorite, să intru la specializarea pe care mi-o doresc și să profit de fiecare moment petrecut cu colegii. (Albertina Bejan)

Trei lucruri de bază pe care le vreau de la viață acum sunt trecerea cu brio a examenelor, finalizarea studiilor și afirmarea profesională. (Miruna Slotea)

Să termin Academia, să fiu sănătos și să am forța necesară depășirii oricărei provocări. (Ștefan Joița)

❖ **Ce vei evita să faci în viață?**

Voi evita comportamente care m-au deranjat la unii oameni. (Bianca Antofie)

Voi evita conflictele, voi evita să dau greș și să mă supăr din lucruri mărunte. (Albertina Bejan)

Voi evita să mă amestec acolo unde nu îmi este locul. (Miruna Slotea)

Să am încredere în toți cei care mă înconjoară. Am învățat că e mai bine să îmi selectez atent prietenii! (Ștefan Joița)

❖ **Numește trei valori pe care le apreciezi în lumea în care trăiești (grup de prieteni, familie, societate, țară).**

Onestitatea, ambiția și altruismul. (Miruna Slotea)

Iubirea, respectul și dreptatea. (Albertina Bejan)

Modestia, corectitudinea și sinceritatea. (Ștefan Joița)

❖ **Ce respingi în lumea în care trăiești?**

Cel mai mult resping ura, linguşeala. (Albertina Bejan)

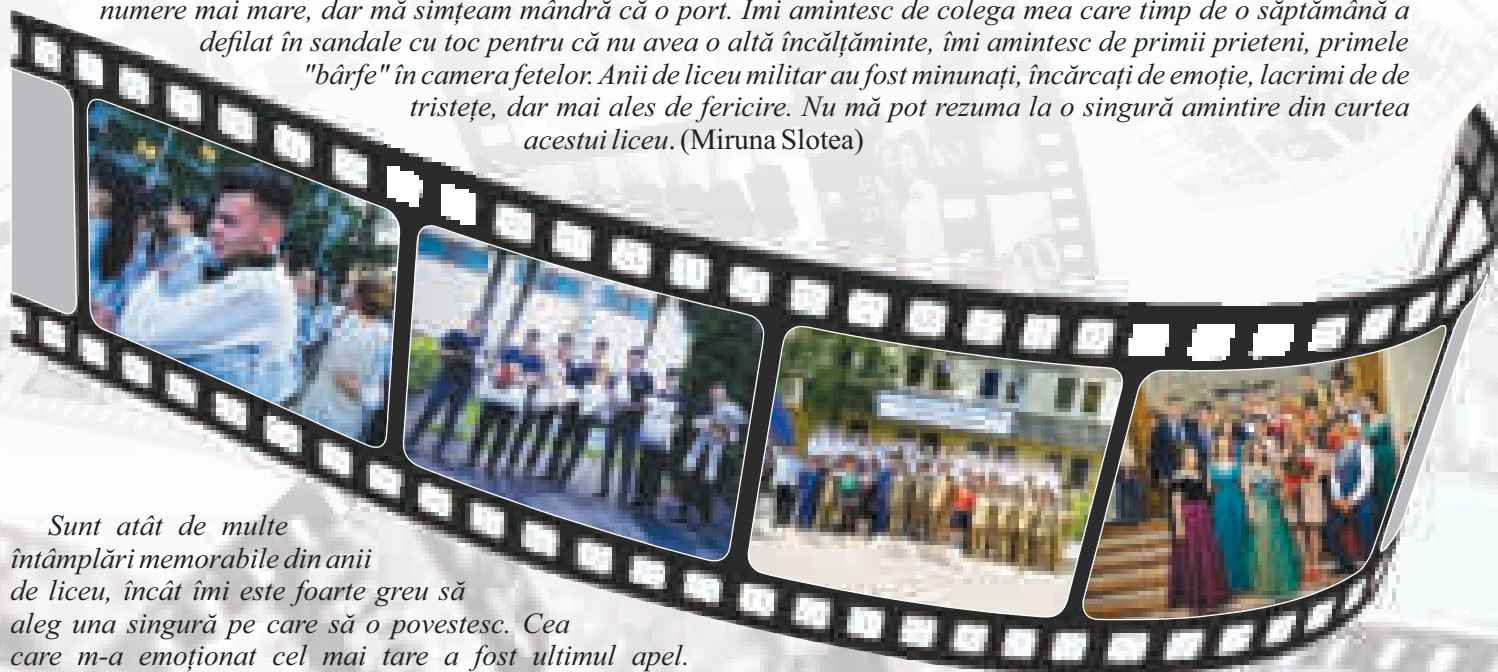
Corupția, superficialitatea, lipsa de demnitate. (Ștefan Joița)

Minciuna și judecarea oamenilor după aparențe. (Miruna Slotea)

❖ **Evocă o întâmplare memorabilă din anii de liceu.**

Prima săptămână în liceu este o perioadă pe care nu am cum să o uit. La primele ore de curs, mi se părea că nu înțeleg nimic, prin urmare eram convins că o să renunț. Mă gândeam că la matematică o să rămân corigent, nu puteam să mă adaptez noului stil de viață. Am fost convins de familie să rămân măcar un semestru. Și a trecut primul semestru, a trecut și al doilea, și nu am rămas corigent, ba chiar am terminat cu o medie destul de bună. Am reușit să mă adaptez și să pot să spun azi cu mândrie că fac parte din frumoasa familie a pandurilor! (Ștefan Joița)

Am atâtea întâmplări memorabile din anii de liceu, încât nu prea mă pot rezuma la una, dar o să încerc. Prima amintire...chiar prima săptămână petrecută în curtea unității. Eram toți curioși de ceea ce o să urmeze, obosiți de la repetițiile pentru deschiderea anului școlar. Îmi amintesc prima dată când am probat uniforma. Am râs cu lacrimi, era cu 2 numere mai mare, dar mă simțeam mândră că o port. Îmi amintesc de colega mea care timp de o săptămână a defilat în sandale cu toc pentru că nu avea o altă încălțăminte, îmi amintesc de primii prieteni, primele "bârfe" în camera fetelor. Anii de liceu militar au fost minunați, încărcăți de emoție, lacrimi de de tristețe, dar mai ales de fericire. Nu mă pot rezuma la o singură amintire din curtea acestui liceu. (Miruna Slotea)

Sunt atât de multe întâmplări memorabile din anii de liceu, încât îmi este foarte greu să aleg una singură pe care să o povestesc. Cea care m-a emoționat cel mai tare a fost ultimul apel.

Emoțiile m-au copleșit, știind ca este ultimul moment petrecut cu colegii și cu copiii de care am avut grijă un an întreg. Totul a început la o oră târzie, ora 21:00, intrând în pași de cadență pe platoul colegiului. Toți încercam cu greu să ne controlăm emoțiile care erau din ce în ce mai puternice. Melodia care se derula ne dădea fiori, deși o mai ascultaserăm de atâtea ori. Fiecare striga din suflet: ABSOLVENT. Flacăra torțelor ardea asemenea trăirilor noastre pe care le-am transmis și colegilor mai mici. Alături de noi, colegii mai mici, cadrele didactice, cadrele militare și părinții trăiau aceleași sentimente: bucuria absolvirii, dar mai ales tristețe la gândul că ne vom despărți. Pentru mine, cel mai frumos cadou primit la sfârșitul acestor ani a fost familia din care am făcut parte, familia 12B, dar și cea a bobocilor care au crescut și au învățat sub aripa mea protectoare. (Albertina Bejan)

Toate întâmplările din liceu sunt memorabile. Una dintre ele a fost tabăra de instrucție militară de la Constața, în care am plecat imediat după terminarea clasei a XI-a. Acolo am reușit să ne cunoaștem și în alte ipostaze. Acolo s-a consolidat prietenia noastră. Temelia ei solidă fusese deja construită încă din primul an, dar atunci s-a ridicat temeinic (sub atenta supraveghere a doamnei diriginte careia îi "raportam" în fiecare seară ce facem și care a trăit cu noi fiecare moment, chiar dacă era la sute de kilometri). După această experiență, fiecare activitate pe care am avut-o a devenit o activitate de familie. (Alexandra Hondor)

Din păcate, din cauza unor diagnostice medicale, nu toți colegii noștri au finalizat studiile alături de noi. Momentul despărțirii rămâne un moment special pentru mine, un moment care mi-a demonstrat că suntem o familie. Într-una din excursiile noastre, am personalizat un drapel care a devenit simbolul clasei noastre. La plecarea colegului nostru i l-am dăruit. Ne-am strâns în jurul lui cu o seară înainte și i-am cântat un refren ce sugerează legătura dintre noi. Acesta rămâne, cu siguranță, un episod din viața de elev de colegiu militar pe care nu-l voi uita niciodată. (Bianca Antofie)

În urma anilor trecuți acum mă uit cu groază,
Că las în urmă oameni dragi e oful ce m-apasă.
Și îmi aduc aminte...parcă ieri pe toți v-am întâlnit,
Dar clipa ce mă înspăimântă uite c-a venit.

Adio de la voi îmi iau, cu ochii-nlăcrimați,
Profesorii mi-au fost eroi, colegii mi-au fost frați.
În viață-acum pășesc ușor, încrezător în mine
Căci oameni buni și demni m-au învățat ce-i bine.

Eram doar un copil sfios când am pășit cu teamă,
În curtea ce m-a găzduit.
Acum pandur mă cheamă!

Ștefan Joița, clasa a XII-a B

M-am născut a doua oară,
Când de poartă am trecut,
Acolo-mi era viitorul
Ș-aș lua-o de la-nceput.

Știam c-o să fie bine,
Când colegii mi-am văzut,
Ca mine erau și ei:
Inimi mari și ochi sperând.

Uneori a fost și greu,
Dar uite c-a meritat.
Mi-am văzut visul cu ochii:
LM-ul l-am terminat.

Mai departe îmi doresc,
Să găsesc oameni ca ei,
Lângă mine au fost tot timpul,
Ș-am trecut prin anii grei.

Și iubirea mi-am găsit,
Tot în curtea unității.
Nu am cum să cer mai mult,
A fost alegerea vieții.

Pentru doamna dirigintă,
N-am cuvinte să rostesc,
Sufletul ce ne-a unit,
Problemele ne-a înțeles.

La final atât îți cer:
Unde viața te-ar purta,
Să nu uiți măcar o clipă,
12 B e clasa ta.

Ștefan Joița, clasa a XII-a B

File de jurnal

8 iulie, ziua ce marca sfârșitul a ceea ce a fost, probabil, cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat. Ziua în care ne bucuram de rezultatele muncii depuse în trei ani, ziua în care toți eram fericiți, uitând de toate greutățile și obstacolele peste care am trecut. Toți promovaserăm bacalaureatul. Toată lumea era mândră de noi, toți ne felicitau. Reușiserăm toți și reușiserăm împreună. Colega noastră, Albertina, fusese numită Șefa promoției 2019. Era un motiv în plus de bucurie pentru noi. Eram mândri de ea, de noi.

O urmă de mâhnire se ascundea în sufletul meu, probabil fiecare dintre colegi simțea același lucru. Am fi dat orice rezultat merituos, orice laudă primită doar să mai petrecem încă o zi împreună, încă o zi în colegiu, totul pentru doar câteva clipe în plus acasă, cu familia pe care o clădiserăm în trei ani. Festivitatea se terminase, nimeni nu îndrăznește să iasă din formație, deși primiserăm repaosul pe care, alteori, îl ceream ca pe un drept incontestabil. Cu toții deschideam diverse subiecte, doar, doar, s-ar fi oprit timpul și am fi rămas mereu în spatele porților albastre, înconjurați de siguranță și încredere.

Eu eram primul care putea să plece...dar nu puteam... Simțeam că îi dezamăgesc pe toți dacă aleg să plec. Eram strănși în foișorul care, seară de seară, ne-a fost restaurant, parc și loc de întâlnire. Băncile așezate în cerc erau parcă puse în așa fel încât să nu

știi de la cine să îmi iau rămas bun prima dată. Le-am spus ca eu trebuie să plec și i-am luat, pe rând, pe fiecare în brațe. În minte mi se derulau toate evenimentele la care fuseseam cu ei, toate clipele în care au fost lângă mine și în care ar fi vrut să facă orice doar să îmi fie bine. Toate sentimentele pe care le-am încercat alături de ei mă copleșiră în același timp. Îmi luasem adio de la toți...Știam că ne vom revedea curând, dar asta nu făcea acel moment mai ușor de depășit.

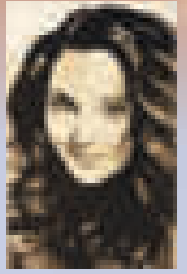
Îndreptându-mă spre poartă, de data asta fără uniformă, dar cu la fel de multe emoții ca atunci când parcurgeam traseul în sens invers în prima zi, aleea părea infinită. Porțile parcă se depărtau cu cât mă gândeam mai mult că nu vreau să plec. Ultima dată la punctul de control... dar acum nu mă mai întreba nimeni unde plec și cât stau, nici instructaj de comportare pe timpul învoirii nu-mi făcea nimeni, după 3 ani îl știam deja ca pe propriul meu nume. Mi-am băgat legitimația adânc în buzunar, știind că o să folosească de acum doar ca amintire în clipele în care mă va cuprinde nostalgia. M-am urcat în mașină și, privind pe geam, vedeam cum picături de ploaie se izbeau de asfalt. Asemenea lacrimilor noastre. Se terminase...exact ca un vis ce se spulbera în diminețile de dinainte, când eram chemați la înviore: PREABRUSC.

Ștefan JOIȚA, clasa a IX-a E

Recenzie

O formă de viață necunoscută

de Andreea Răuceanu

„O formă de viață necunoscută” de Andreea Răuceanu este pentru mine un roman - surpriză pentru că am descoperit o prozatoare de forță, care construiește o narațiune plină de dramatism. Autoarea propune poveștile a trei femei care n-au cum să se întâlnească, trăind în epoci diferite, dar care au în comun dorința de a opri curgerea neconținută a timpului, construind ceva – o biserică, o casă sau o familie. Timpul ales de autoare este unul al crizei: a țării cufundată în război, a cuplului încercat de boală, a existenței ajunse la final, a despărțirii prin moarte.

Povestea din secolul al XVIII-lea a Stancăi Mântuleasa e alternată cu cea a Elenei (care suferă cenzura Primului Război Mondial) și a Ioanei (evocată, la persoana I, de o naratoare care, sub forma unui jurnal de doliu, îi recompane viața).

Povestea Stancăi este impresionantă: în 1734 s-a ctitorit Biserica Mântuleasa, iar soțul Stancăi, cupețul Mantu, lipsește din pisania bisericii pentru că murise. Pornind din acest punct, Andreea Răuceanu construiește o poveste pasionantă despre determinarea acestei femei de a ridica o biserică în ciuda absenței soțului ei și în ciuda ciumei care va cuprinde Bucureștiul.

Elena, pe de altă parte, deși încorsetată de efectele Marelui Război, nu renunță la planul de a construi o casă pe strada Mântuleasa. M-a impresionat faptul că atât Elena, cât și Stanca reușesc să-și ducă planurile la bun sfârșit, de aici nota vibrantă din finalul romanului, care nu lasă lucrurile să se încheie într-o tonalitate minoră.

Sigur că putem găsi puncte de intersecție între cele trei povești. Însă aceste fire de legătură sunt cu adevărat vizibile mai ales la nivel de nuanță. Toate femeile sunt adunate în jurul unor mari absențe materializate într-un fel sau altul. Stanca se confruntă cu situația incertă de a nu ști dacă soțul ei se va întoarce vreodată din Istanbul. Cu un soț care, din cauza presiunii războiului, intră într-o stare bolnăvicioasă, Elena experimentează o altfel de fațetă a absenței: „Boala lui Petru e ca o absență, se gândea Elena. O absență fizică, a corpului, ca și cum ar fi fost plecat, de fapt, și el pe front, sau într-o călătorie din care nu mai scria niciodată”. Acesta este nivelul, fin, la care povestea Elenei se intersectează cu cea a Stancăi și, desigur, și cu cea a Ioanei.

Ioana, pe de altă parte, e marea absență a romanului. Paradoxal, pentru că prezența ei e, poate, cea mai marcantă din întreg romanul.

Mi-am dat seama că Andreea Răuceanu știe să dea viață personajelor și să realizeze o narațiune plină de culoare, prin meditația profundă despre istorie, viață și moarte.

Maria MARINAȘ, clasa a X-a C

Cuvinte potrivite

Vorbesc cu luna

Vorbesc cu luna
Și-mi pare neschimbată,
Vorbesc acum
Cum n-am făcut-o niciodată,
Vorbesc și-mi pare...
Atât de minunată.
E mai frumoasă decât oricare altă fată
Vorbesc...

Lasca Maria, clasa a IX-a E

Timpu-i face amintire

Timpu-i face amintire
Pe toți, pe rând, el ne separă
Căci vrea ca astă fericire,
Sa fie-n tine, nu-n afara.

Lasându-ți ochii să se-nchidă,
Căci totu-i trecator și moare,
Întinde-o floare spre oglindă,
Iar ea-ți va-ntinde, lin, un soare.

Dorinți de dragoste-nsetate
Se sting încet, lipsite-n cuget
Și-n amintiri se fac uitate,
Pe lângă ființe fără suflet.

Și crezi că dragostea ca slovă
E-un sentiment demn de-o avere,
Și-s zile-n care chiar și-o vorba
Ajunge scumpă la vedere...

Vin doar cuvinte distanțate
Dar nu cu virgule...cu timp...
Cu secole de mult uitate,
Din negură și din nimic!

Marciuc Ionel, clasa a X-a D

Gri

Văd neguri vărsate pe sufletu-mi fad,
Amarul se-nneacă în văi de suspin,
Vorbe deșarte cu lacrimi tot cad
Și-nchină tristetii veșnicul chin.

Cu privirea pierdută un ochi tot mai plange
Că inima-i crudă și-nghetată de fel.
Un ochi ar zambi, caci durerea-i ajunge
Dar n-are motive, deci plange și el.

Tăcerea morbidă se lasă-n simțire.
Soare nu e, doar nori fumegând.
Obrajii sunt rumeni, uitați de privire,
Dar nu poart-un zambet, ci doar nemurire.

Marciuc Ionel, clasa a X-a D

Un orb căutând...

Cu toleranță eu veghez asupra lumii
Și-n fața ei, am să mă plec oricând.
Deși sunt doar o pasăre-a furtunii
Rătăciotare-aiurea pe pământ.

Cu zâmbet sau cu plâns set spun răspunsul
Atâtor semeni, numai întru-chip.
Iubirea, ura lor? Nu mă atinge...
Sunt valul care moare pe nisip.

Uitat-am bezna aspră, nesfârșită,
Al lumii suflet în Iisus s-a stins.
Și dacă totuși am visat lumină,
O candelă de gânduri mi-am aprins.

Mi-am cultivat dorința de a șterge
Din lume tot ce-i putred și absurd.
Mereu am vrut lumină pentru suflet,
Să văd frumosul lumii, să-l pătrund...

Am vrut mereu în lume puritate,
Am vrut pe nuferi palma mea s-o pun,
Și n-am crezut că voi atinge stele,
Atâta ritm, și viață, și parfum.

Voiam să cer un strop de mângâiere,
Întinsa mână a primit culori...
Amețitoare, pline de plăcere,
Dar false... fără de candori.

Astfel, am reușit să cred în mine,
Să nu m-apese lumea cu vorbe care dor
Să iert, să știu, să caut, să depistez minciuna,
Să pot să nu mă supăr de îndoiala lor.

Marciuc Ionel, clasa a X-a D

Istorie

O să-mi las ferăstra deschisă
să văd cum istoria se-adună în ciorchini,
pe crengile golașe ale copacilor.
Apoi, o să adulmec mirosul de sânge al Ei.

Sticla solidă a prezentului
mi-a păstrat copca de lut ars
și din când în când îmi folosesc forțele diurne,
pentru oamenii și neoamenii ei.

Jocul îmi place și nu voi da înapoi
dacă Țepeș își va pregăti o țeapă și pentru mine.
Mi-e atât de dor de strămoși
încât aș sparge fereastra cu pietre
ce niciodată nu se vor mai întoarce.

Ene Eduard, clasa a X-a D

TOPUL CELOR MAI UIMITOARE CURIOZITĂȚI DIN LUME

- Vasele de sânge din corpul uman au o lungime totală de aproape 100.000 de km, suficient cât să înconjoare pământul de două ori și jumătate.
- Șansele ca un om să fie lovit de un meteorit este de o dată la 9.300 de ani.
- Dacă am lua dintr-o stea neutronică o bucată de piatră, cât un degetar, nu am reuși să o ridicăm, deoarece cântărește peste 100 de milioane de tone.
- Mama natură nu are nevoie de bani ca să genereze o explozie, are nevoie doar de un uragan. Cercetările au descoperit că puterea unui astfel de fenomen este a unei bombe de 8.000 de megatone.
- Tehnologia fiind din ce în ce mai avansată, umanitatea are capacitatea de a produce un laser mai puternic de 100 de ori decât soarele.
- Pini din pădurile finlandeze au rădăcini adânci de aproape 50 de metri, iar secara poate avea pădăcini lungi până la 643 km.
- Dacă am extrage toată sarea din mările și oceanele lumii, am putea acoperi cu ea toate continentele cu un strat gros de 15 metri. Fluturii simt gusturile cu picioarele, stabilind astfel dacă o frunză este comestibilă pentru el.
- Urșii polari pot alerga cu o viteză de 40 km/h și pot sări până la înălțimea de doi metri.
- În trecut, în orașul Bellingham, Washington, o lege interzicea ca femeile să facă mai mult de 3 pași în spate atunci când dansează.
- Măcănitul unei rațe este singurul sunet care nu are un ecou.
- La origini, Feng Shui a fost arta de a decora morminte.
- Șarpele poate să doarmă până la trei ani fără să se trezească.
- În decursul unei vieți normale, părul unei persoane poate să crească 700 km.
- Inima unei balene albe este cât un Volkswagen Beetle.
- Liztomania este nevoia de a asculta muzică tot timpul.
- Cameleonul are limba de două ori mai lungă decât corpul său.
- Hummingbird este singura pasăre care poate zbura înapoi.
- Unul din patru oameni se uită acum la televizor. ☺
- Fluturii simt gusturile cu picioarele, stabilind astfel dacă o frunză este comestibilă pentru el.
- În lume există 22 de țări în care peste jumătate din populație este analfabeta. 15 dintre ele se află în Africa.
- Andorra este statul în care șomajul este 0%. De asemenea, în Andorra nu există niciun post de televiziune.
- Studiile arată că 7% dintre americanii religioși se roagă la Dumnezeu ca să găsească un loc bun de parcare.
- Hippopotomonstrosesquippedaliofobia este frica de cuvinte lungi. Cuvintele lungi îi fac pe bolnavi să își piardă respirația, tragând aer sacadat sau să transpire abundent.
- Dacă înmulțești 111.111.111 x 111.111.111, vei obține 12.345.678.987.654.321.
- Este imposibil să strănutăm cu ochii deschiși.
- În general, o persoană râde de 15 – 20 de ori pe zi.
- Muștele au dinți - 47 de dinți.
- Britanicii însemnau în evidențele militare numărul morților cu expresii de genul *17K*, adică *17 morți* (17 killed). În zilele fără decese, în evidențe era trecut *OK*, însemnând *0 killed*. Cifra zero s-a transformat, în timp, în litera O, astfel luând naștere expresia *OK*. Există și o variantă germană a celebrei prescurtări. În Germania, OK ar fi însemnat abreviere pentru expresia *ohne Korrektur*, adică *fără corectură*.
- Crocodilul nu poate scoate limba.
- Mușchiul cel mai puternic al corpului uman este limba.
- Urechea este cea parte a corpului nostru care crește timp de aproape o viață. Crește foarte puțin, dar lucrul acesta se întâmplă până la o vârstă foarte avansată.

DESTINAȚII DE VACANȚĂ

Dacă ai ocazia să traversezi județul Caraș-Severin, trebuie neapărat să îți minte un nume: Ochiul Beiului. Este numele unui lac de poveste, cu o culoare ireală, pe care merită să-l vezi ori de câte ori îți se ivește ocazia. Vara sau iarna, nu contează, pentru că lacul nu îngheață niciodată. Hai să-ți povestim câte ceva despre el, în speranța că îți vom stârni curiozitatea și dorința de a-l vedea!

La adăpostul Munților Aninei se află unul din cele mai fermecătoare lacuri din România. Lacul Ochiul Beiului îi așteaptă pe vizitatori cu apa sa limpede de un albastru frapant. Cu toate că traseul până la această minune naturală este anevoios, cei care se încumetă să-l străbată sunt vrăjiți pe loc de acest peisaj aproape mistic.

Lacul este de origine carstică și face parte din Parcul Național Cheile Nerei, situat în Munții Aninei, pe Valea Râului Beu, unde acesta se întâlnește cu Râul Beușnița. Din Steierdorf se poate porni pe traseul ce trece pe la Sasca Română până la Ochiul Beiului. Drumul durează aproximativ patru ore, dar, cu siguranță, merită efortul. În sens opus, plecând din

Sasca Română se poate ajunge la lac pe un traseu de doi kilometri jumătate până la Podul Beiului, iar de aici urmează un traseu de încă 7-8 kilometri.

Cei care reușesc să ajungă la capătul traseului vor fi întâmpinați de un peisaj de poveste. Situat la o altitudine de 310 m, într-un „crater”, Ochiul Beiului are o adâncime de aproximativ 3.6 m și un diametru total de 15 m. Apa, de o culoare verde-albastră, nu îngheață nici măcar iarna, datorită izvorului care alimentează lacul în permanență cu apă. Aici își găsesc adăpostul numeroase păsări, iar pe fundul lacului se pot vedea cu ușurință păstrăvi. Imaginea lacului este una de basm, care hipnotizează. Apa limpede dă impresia unui mini-ocean static, iar vegetația din jur completează tabloul natural de poveste.

Ceea ce îl face și mai interesant este faptul că la baza formării acestui lac inedit stau câteva legende pe care cei din împrejurimi le păstrează cu sfințenie pentru cei curioși care le calcă pragul. Una dintre legende spune că o fată frumoasă de prin aceste locuri ar fi fost răpită și necinstită de un tânăr turc, bei în

Ochiul Beifului - un lac de poveste

Imperiul Otoman. Fata a reușit însă să scape din mâinile tânărului și și-a luat zilele. De amărăciune, beiul ar fi plâns atât de mult încât lacrimile sale s-au prefăcut într-un lac. Așa s-ar fi născut Ochiul Beifului.

O altă legendă spune că aceste locuri au fost sub stăpânirea unui pașă aspru care avea un băiat de o frumusețe rară, cu ochi albaștri pătrunzători. Băiatul mergea des la vânatoare prin împrejurimi și într-o zi a zărit-o pe fiica unui păstor valah, de care s-ar fi îndrăgostit. Acest lucru nu a fost pe placul tatălui său, acesta dând poruncă ca fata să fie ucisă. Când tânărul a aflat de fapta tatălui său, a plâns la căpătâiul fetei, însă în zadar. Băiatul a ales să-și ia viața, iar ca urmare a jertfei sale, din lacrimile și suferința sa ar fi luat naștere Ochiul Beifului, cu apa albastră precum ochii băiatului.

Localnicii mai spun că până și în prezent ielele se adună în jurul lacului în noaptea de Sânziene, dansează în jurul lacului și se spală în apa cristalină a acestuia.

Dacă ați ajuns la Ochiul Beifului și ați rămas fascinați de peisaj și de legendele străvechi sau chiar

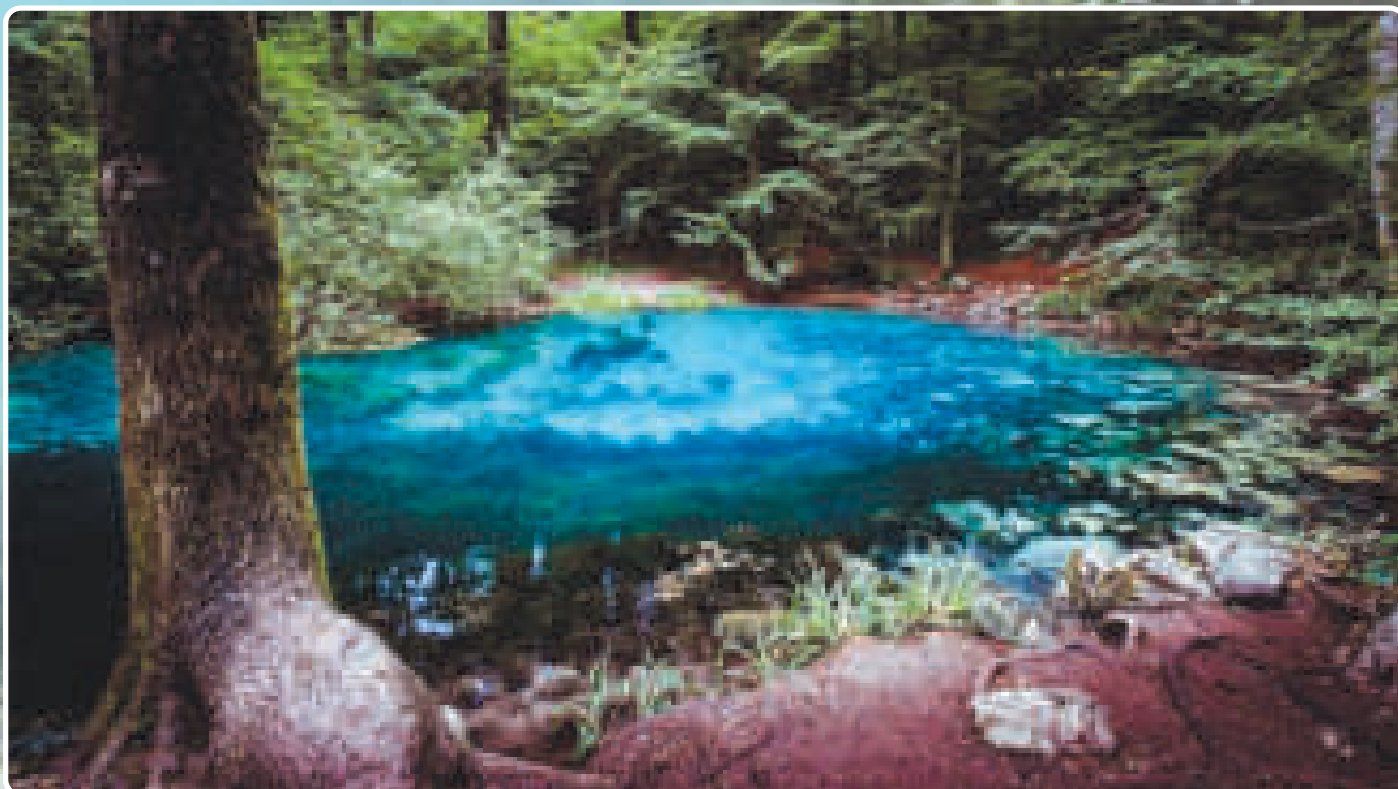
dacă nu ați avut energia necesară să parcurgeți traseul anevoios, zona în care se află lacul oferă și alte atracții și obiective demne de vizitat.

În primul rând, aici sunt Cheile Nerei, rezervație naturală care începe imediat după ce Beiul se varsă în Nera. Caracterul sălbatic al locului, flora și fauna specifică, precum și legendele care însoțesc aceste ținuturi sunt mai mult decât suficiente pentru o vacanță cum se cuvine.

De asemenea, vă puteți îndrepta atenția și către Râul Beușnița pe cursul căruia se află trei cascade. De exemplu, la o distanță de doar 20 de minute de Ochiul Beifului se află prima și cea mai mare cascadă a Beușniței, care are o cădere de apă de aproximativ 12-15 metri.

Tot în apropiere se pot vizita și ruinele cetății medievale Ilidia, care datează din secolul al XIII-lea și este unul dintre cele mai interesante puncte de atracție ale Banatului.

Prenume NUME, clasa a XX-a Y

Descoperind

GRĂDINA BOTANICĂ

Pe 14 septembrie, noi, bobocii Colegiului Național Militar "Tudor Vladimirescu", am luat Craiova la pas, dornici să descoperim Cetatea Băniei care ne va găzdui în următorii ani. Primul popas ne-a desfășurat simțurile: **Grădina Botanică**.

O explozie de culori, peisaje vii, desprinse parcă dintr-o altă lume și multă liniște. Sunt nu mai puțin de 6000 de specii de plante și arbori de prin toată lumea. Cel mai râvnit sector este cel care adăpostește cele peste 1200 de exemplare aduse din zona mediteraneeană, caucaziană și nord-americană.

Partea centrală este de o frumusețe aparte. Tot în partea centrală, o bijuterie așteaptă să fie vizitată. Este vorba despre o seră a Grădinii Botanice care arată ca o mică junglă amazoniană. Întâlnim aici sute de specii de plante și arbori, de la bananierul din Asia și Africa și până la arborele dragon din Insulele Canare. Insula japoneză cu trandafiri și mobilier specific zonei asiatice este unul dintre refugiile preferate ale turiștilor în căutare de relaxare.

Grădina Botanică din Craiova este un loc ce nu trebuie ocolit. În ultimii ani ea și-a recăpătat strălucirea de la jumătatea secolului al XX-lea, când a fost gândită și amenajată după planurile profesorului Alexandru Buia, al cărui nume îl și poartă. Oaza de verdeață este acum refugiul zilnic al miilor de vizitatori, atrași de cele peste 6000 de specii de plante și arbuști, dar și de frumusețea florilor rare.

Grădina Botanică a început să prindă contur în 1952, când studenții de la Agronomie și profesorul lor, Alexandru Buia, au ridicat totul din nimic.

Craiova

Palatul Jean Mihail, Muzeul de Artă al Craiovei

Continuând plimbarea prin centrul orașului, privirile ne-au fost atrase de un somptuos palat: al lui Jean Mihail, azi Muzeul de Artă al Craiovei. Noi am considerat că este unul dintre cele mai frumoase monumente de arhitectură din oraș. Curiozitatea ne-a făcut să citim mai multe despre această bijuterie arhitecturală. Iată ce am aflat:

Palatul a fost construit între 1898 și 1907 de arhitectul Paul Gottereau la comanda lui Constantin (Dinu) Mihail. Palatul a fost construit pentru a-i servi drept reședință particulară lui Constantin (Dinu) Mihail, latifundiar și om politic, fiu al marelui arendaș și moșier aromân Nicolachi Mihail, venit în Oltenia din Macedonia la începutul secolului al XIX-lea. Ajuns Președinte al Consiliului Județean Dolj în 1888, Dinu Mihail și-a dorit să ridice în centrul orașului o locuință demnă de averea și statutul său social, motiv pentru care a apelat la specialiști străini de renume. Cu realizarea planurilor reședinței a fost însărcinat arhitectul Curții Regale, francezul Paul (Alfred Jules Paul) Gottereau.

Cine a fost Jean Mihail?

La începutul secolului al XIX-lea, în Oltenia a ajuns Nicolachi (Nicoale) Mihail, originar din Magarova Bitoliei (Macedonia). Acesta a devenit cămătar, arendaș de moșii mănăstirești, apoi proprietar cu latifundii întinse, unul dintre cei mai mari din țară. Unicul fiu al lui Nicolachi, Dinu, a preluat moșiile tatălui său. Constantin (Dinu) Mihail a fost nu numai un mare latifundiar, ci și un iubitor al artelor, filantrop și om politic conservator de renume (numit președinte al Consiliului Județean Dolj în 1888). A făcut studii la Școala Superioară de Agricultură din Viena, unde a cunoscut-o pe Matilda Spiro, cea care avea să-i devină nevastă. Revenit în țară, unde repune pe picioare afacerile lui Nicolachi, și cu o avere impresionantă, Dinu Mihail a fost numit “Nababul din Țara Românească”. Dinu achiziționează o colecție importantă de pictură universală, ce se regăsește astăzi în colecția de la

Muzeul de Artă din Craiova, găzduit în chiar reședința sa. Unul dintre cei mai bogați oameni ai României vremurilor sale, Dinu Mihail a murit în 1908, înainte să apuce să-și inaugureze locuința, eveniment care a avut loc un an mai târziu, în prezența celor doi moștenitori, fiii săi, Nicolae și Jean. Fiul cel mare al lui Dinu Mihail, Nicolae (1873-1918) a trăit mult timp în Franța, unde și-a risipit partea de avere moștenită. Ulterior a devenit călugăr franciscan și murit tot în Franța.

Fratele cel mic al lui Nicolae, **Jean Mihail** (1876 – 1936), a absolvit Facultatea de Drept din Paris, unde și-a luat doctoratul. Revenit în țară, a făcut carieră în politică, ajungând deputat conservator (1911-1915) și senator liberal (1915-1919). Jean a moștenit mare parte din averile funciare și imobiliare ale tatălui său, dar și pe ale mătușilor și unchilor. Astfel, în jurul anilor 1930, Jean Mihail devenea unul dintre cei mai bogați români. Jean a iubit arta, acumulând în continuare bogate colecții de artă universală. La moartea sa, neavând succesori, averea a revenit statului. Testamentul lui Jean Mihail prevedea înființarea unei fundații culturale care să-i poarte numele prin care să i se lichideze averea, iar terenurile să fie vândute către țărani, iar banii obținuți să fie folosiți pentru înființarea de școli, cămine culturale, biblioteci la sate, o școală cu profil agronomic la Craiova, o maternitate model, și pentru dota fetelor sărace. Fundația “Jean Mihail” a fost înființată la 1 septembrie 1936 și administrată de executorul testamentar dr. Constatin Angelescu (prim ministru al României între 30 decembrie 1933 și 3 ianuarie 1934), care și-a dorit ca palatul de la Craiova să găzduiască un muzeu de artă în care să se regăsească vastele colecții de tablouri și monede ale lui Jean Mihail.

Evenimente la palat

De-a lungul anilor, Palatul Jean Mihail a fost gazda unor evenimente deosebite, de la vizite ale unor personalități ale diverselor epoci până la tratative istorice. În mai 1913, aflați în vizită la Craiova, regele

Carol I și membrii familiei regale au fost găzduiți la palat. În vara aceluiași an, în timpul celui de-al doilea război balcanic, regele a locuit aici pentru scurt timp. În 1915 a venit rândul regelui Ferdinand să locuiască la Palatul Jean Mihail, odată cu o vizită la Craiova. Un an mai târziu, în 1916, în timpul Primului Război Mondial, când două treimi din teritoriul României au fost ocupate de Puterile Centrale, palatul a servit ca sediu al Comandaturii Germane pentru Oltenia. În 1939, România a găzduit conducerea politico-militară refugiată a Poloniei. Astfel, comandantul-șef al forțelor armate ale Poloniei, mareșalul Edward Rydz-Śmigły și suita lui au locuit la Palatul Jean Mihail din Craiova. În perioada 5 noiembrie și 25 decembrie a aceluiași an, însuși președintele polonez Ignacy Mościcki a locuit la palat. La sfârșitul verii anului 1940, Palatul Jean Mihail este locul de desfășurare a tratatelor româno-bulgare, în urma cărora, la 7 septembrie, România a cedat Bulgariei Cadrilaterul. În septembrie 1944, palatul a devenit sediul Comandamentului sovietic al Armatei a 53-a, parte a Frontului al II-lea Ucrainian, condusă de gen. col. Ivan Mefodevich Managarov. În aceeași toamnă a locuit la palat pentru câteva săptămâni și conducătorul iugoslav Iosif Broz Tito, ocazie cu care s-a încheiat, la 5 octombrie, Acordul dintre Comitetul Național de Eliberare a Iugoslaviei și Frontul Patriei din Bulgaria, prin care se stipula încetarea războiului dintre Iugoslavia și Bulgaria și faptul că trupele bulgare urmau să participe la lupta împotriva trupelor hitleriste de pe teritoriul Iugoslaviei. Tito a condus de la palat operațiunile de eliberare a Belgradului, ce s-au încheiat la 20 octombrie 1944.

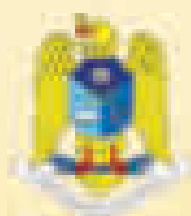
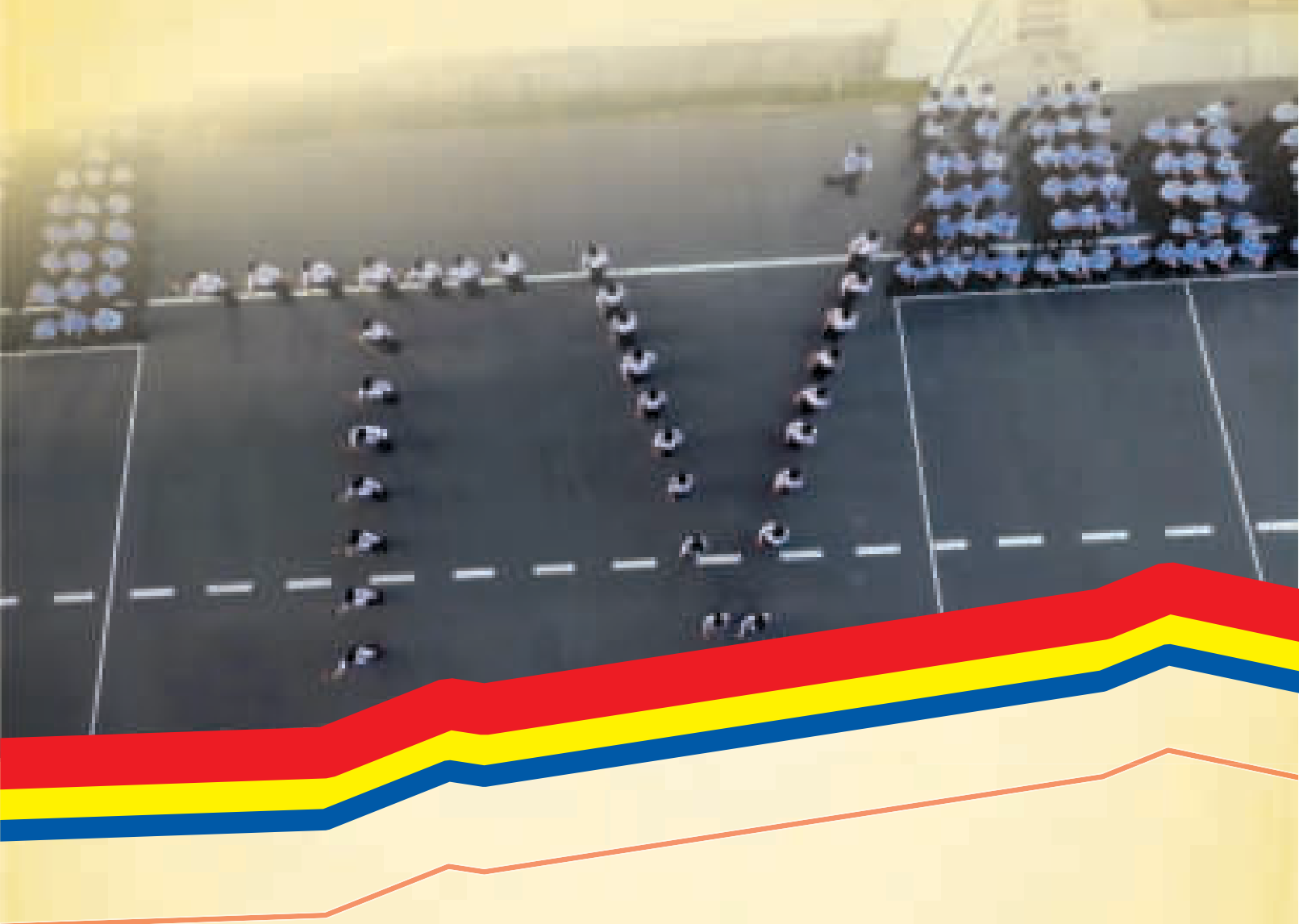
Din din august 1954, palatul a devenit gazda Muzeului de Artă din Craiova ce găzduiește neprețuitele opere și obiecte ale lui Constantin Brâncuși, tablouri de Constantin Lecca, Theodor Aman, Nicolae Grigorescu, Ștefan Luchian, Nicolae Tonitza, Camil Ressu, Corneliu Baba, Theodor Pallady sau Ion Țuculescu, sculpturi de Karl Storck sau Dimitrie Paciurea.

Colegiul Național Militar “Tudor Vladimirescu”

„un laborator în care minereurile sufletești ale elevului, topite în flacăra învățaturii și educației, se prefac în metale de preț cu care-și clădește valoarea ei istorică o națiune“

Ilariu Dobridor

ALTER ECHO
Craiova, 2019

ISSN 2637 - 4206
ISSN-L 2637 - 4206